

Zahrnutí práv dítěte do sféry, kterou stát garantuje i chrání, resp. garantovat a chránit má, znamená i zvýšené nároky na stát: stát nejenom, že poskytuje ochranu porušeným a ohroženým právům dítěte ochranu prostřednictvím nezávislých soudů, ale poskytuje rovněž ochranu v oblastech, ve kterých nelze soudní ochranu očekávat. Tyto oblasti jsou značně široké a sahají od nepřímé podpory práv dětí v rámci podpory rodiny ve sféře daňové, sociální podpory, až po přímou ochranu práv dítěte spočívající v ochraně dětí ohrožených, například v rámci ústavní péče, kterou stát v dnešní době rovněž zajišťuje.

Uznáním potřeby zvláštní ochrany dítěte a zakotvením jeho práv do právního řádu došlo a dochází, s ohledem na obecný postulát, dle kterého každému právu odpovídá i určitá povinnost, k „omezením“³ práv třetích osob, zejména rodičů dítěte. V tomto případě jsou však práva třetích osob omezena hned dvakrát: jednak zakotvením samotných práv dítěte, a jednak zakotvením rozšířené působnosti státu, které je nutné pro úspěšné vymáhání dodržování dětských práv třetími osobami.

Práva dítěte jsou fenoménem, který se prolíná celým právním řádem, a i přesto, že se jedná o samostatný právní obor existující v rámci práva občanského, jsou mu vlastní instituty, které jsou chráněny napříč právními odvětvími počínaje od zvláštních podstat trestných činů podle českého trestního zákona a konče u pracovněprávní ochrany dětí a těhotných žen.